

Nebojša Petrović
UTAKMICA ŽIVOTA

M

Vukotić
Media

April, 2024.

Nebojša Petrović

UTAKMICA ŽIVOTA

M
Vukotić
Media

April, 2024.

TESTAMENT FUDBALSKOJ IGRI

Verovatno ste već hiljadu puta čuli kako je Italija 1968. pobedila Jugoslaviju i osvojila prvu titulu evropskog prvaka. Oni tvrde jedno (sve čisto), naši drugo (krađa sudije Din-
sta), a činjenice kažu da je ključni faktor pobeđe domaćina

u ponovljenoj utakmici bila odluka selektora Valkaređija da promeni gotovo pola tima u odnosu na duel koji je igran dva dana ranije.

Umesto Pratija, Kastana, Ferinija, Julijana i Lodetija, zaigrali su sveži i odmorni Riva, Salvatore, Rozato, De Sisti i Macola. Upravo je Diđi Riva postigao vodeći gol, a pokojni Anastazi zapečatio sudbinu naše reprezentacije u kojoj je selektor Rajko Mitić izvršio samo jednu izmenu i umesto Ilije Petkovića šansu pružio Idrizu Hošiću.

Interesantan je način na koji su Italijani uopšte dobili priliku da igraju finale.

Posle 0:0 protiv SSSR-a (šampiona i vicešampiona Evrope sa prethodna dva turnira), glavni sudija Čenčer pozvao je kapitene oba tima u svlačionicu i pristupilo se bacanju novčića od 100 lira. Kapiten Italije Faketi odabrao je 'glavu', ali je novčić posle prvog bacanja pao vertikalno i zaustavio se u pukotini poda. Posle ponovljenog bacanja, pao je onako kako je cela Italija želela i Faketi je uzdignutih ruku istrčao na teren, izazvavši euforiju na tribinama San Paola u Napulju.

Dakle, dva bacanja novčića u polufinalu i dve utakmice u finalu, toliko je trebalo Italijanima za prvu evropsku krunu.

Do ove druge, 2021. godine, došli su zahvaljujući savremenom fudbalskom ruletu i bravurama golmana Donarume u dve penal-serije protiv Španije i Engleske.

Još je intrigantnija priča kako su fudbaleri Jugoslavije stigli do prvog i jedinog olimpijskog zlata, na Igrama u Rimu 1960. godine. Napulj je i tada bio poprište ruleta, ali bez penala i novčića.

– Tokom priprema u Košutnjaku niko nije maštao o zlatnoj medalji – priseća se jedna od vedeta te generacije Dušan Maravić. – U jugoslovenskoj štampi nismo imali tretman kao generacije koje su na prethodna tri turnira osvajale srebrna olimpijska odličja.

Pesimizam je još više uzeo maha posle otkazivanja Mujića i udaljavanja iz reprezentacije Miladinovića.

– Miladinović je moje godište (1939), ali je bio nestašan. Malo, malo, pa neki incident. Mujić je bio deo tima koji je u Melburnu osvojio drugo mesto, ali ne sećam se zašto nije putovao u Rim.

Maravić je odigrao samo utakmice u grupi, protiv Egipta, Turske i Bugarske.

– Išao sam tog leta u Njujork na neki turnir sa Crvenom zvezdom, igralo se u nemogućim vremenskim uslovima i vratio sam se isceden kao limun. Naš stručni štab koji su činili Lovrić, Tirnanić i Nikolić odlučio je da me u polufinalu i finalu zameni Željko Matuš.

Italijani su imali tandem na selektorskoj klupi (Roko, Vijani) i plejadu mladih igrača koji su nekoliko godina kasnije postali asovi svetskog fudbala (Bulgareli, Trapatoni i 17-godišnji Đani Rivera, koji je u to vreme još uvek nastupao za Alesandriju).

– Ja bih pomenuo i Burgnića, legendu Intera. Bio je oštar i beskompromisan. Mi smo kao klinici navijali za te italijanske klubove – Milan, Juve, Inter. Imali smo ogroman motiv da pred njihovom publikom potvrdimo moć jugoslovenske škole fudbala.

Selektor Italije, čuveni Nereo Roko osudio je posle polufinalne utakmice način na koji je organizovan žreb za određivanje pobednika:

– To se ne radi u zatvorenom prostoru i u prisustvu samo tri čoveka. Ovim momcima koji su prolili znoj na terenu, trebalo

je bar omogućiti da vide kako se poraz izvlači sa dna nečijeg šešira – oštro je prokomentarisao Roko.

Posle 0:0 u regularnom toku i 1:1 u produžecima (Galić – Tumburus), uz dva prekida utakmice zbog nestanka struje, pristupilo se žrebanju pobednika.

I opet isto, Italijani imaju jednu, a mi drugu verziju priče. Oni tvrde da je Mihajlo Andrejević izvukao papirić, uzviknuo 'Jugoslavija' i otrčao da slavi s našim fudbalerima, da bi sutradan u italijanskoj štampi osvanuo naslov „Gospodine Andrejeviću, zašto niste pokazali papir“.

– Andrejka je 42 godine bio član Izvršnog odbora FIFA, uživao je ogroman ugled i bio veoma uticajna ličnost u vrhu Evropske i Svetske fudbalske federacije. Ne sećam se procedure žreba, ali ne verujem da bi se njemu omakla takva greška.

Mnogo realnija je naša priča, koja kaže da je predsednik UEFA Stenli Raus pozajmio Andrejkin šešir za potrebe žreba, dok je Umberto Anjeli poput pravog italijanskog džentlmena dozvolio gostu iz Jugoslavije da promeša papiriće i izvuče pobednika.

Sa Italijanima se slažemo bar oko jednog istorijskog podatka:

– Andrejka je toliko bio vezan za svoj čuveni šešir da nije želeo da ga ustupi Anjeliju za potrebe izložbe u Muzeju italijanske fudbalske federacije – potvrdio je Maravić priču koja se može pročitati i u arhivama na Apeninskom poluostrvu.

Jugoslavija je u finalu OI 1960. savladala Dansku sa 3:1 golovima Galića, Matuša i Kostića. Galić je zbog psovanja sudije Lo Bela posle poništenog gola Kostića prvi i jedini put u karijeri zaradio crveni karton. U poluvremenu meča krenuo je ka sudijskoj svlačionici da se izvini arbitru, a Lo Belo je onako preplašen i u konfuziji, misleći da Galić želi da se obračuna s njim, počeo toliko da viče da su karabinjeri bukvalno izneli našeg centarfora i bacili ga preko ograde na tribinu. U idealnom timu Olimpijskih igara našla su se četiri jugoslovenska igrača: Jusufi, Perušić, Galić i Kostić.

Svedoci istorije kažu da su reprezentativci Jugoslavije po povratku sa Olimpijskog turnira bojkotovali novinare i da po izlasku iz voza na Železničkoj stanici u Beogradu niko nije davao izjave.

– Tačno je da smo skromno ispraćeni i da niko nije verovao da možemo do nekog zapaženijeg rezultata u Rimu. Pripremali smo se u Košutnjaku i štampa nam nije poklanjala veliku pažnju, kao što je bio slučaj sa generacijama koje su na prethodna tri turnira osvajale srebrnu medalju. U nama se osećao revolt zbog takvog statusa u javnosti i zbog toga nismo razgovarali s novinarima. Nažalost, najviše je oštećena istorija jer je ostala uskraćena za autentične impresije s lica mesta o jednom od najvećih uspeha našeg fudbala svih vremena.

Asovi koji govore u ovoj knjizi nisu bili revoltirani i ljuti. Naprotiv, bili su nasmejani i raspoloženi. Pre svega, iskreni i otvoreni. Svaki od njih obeležio je određene epohe domaćeg fudbala, a njihove karijere obilovale su nezaboravnim momentima, epskim utakmicama i neizmernim doprinosima klubovima i reprezentacijama za koje su nastupali.

Autor *Utakmice života* zavirio je u intimne detalje života velikih fudbalskih imena sa prostora bivše Jugoslavije. Razgovarajući s njima u opuštenoj atmosferi, daleko od svetlosti reflektora, otkrio je tajne i anegdote koje su oblikovale njihov put ka besmrtnosti. Ovo nisu samo priče o golovima i trofejima već o ljudima i njihovim snovima, strahovima, trijumfima i porazima.

Stranice ove knjige oživljavaju uspomene na vremena kada su tereni često bili bojišta, a navijači na tribinama istinski fudbalski romantici. Od Marakane do Maksimira, od JNA do Poljuda, preko Koševa, Grbavice, Bežigrada, Kantride, Bijelog brijega. Kroz priče ispričane iz prve ruke čitaoci imaju priliku da se suoče sa istinskim duhom jugoslovenskog fudbala.

Zajedno sa Milkom Đurovskim doživljavaće dramatične trenutke koji su prethodili njegovom prelasku iz Crvene zvezde u Partizan. Sedeće pored Vladimira Petrovića Pižona u troli koja ga je vozila od Bulbuldera do Marakane na utakmicu sa Realom iz Madrida. Trčaće u zagrljaj Ljubi Radanoviću posle pobedonosnog gola protiv Bugarske i patiti sa Ivanom Gudeljom zbog eliminacije sa Mundijala u Španiji. Driblaće sa Šeletom, centrirati sa Džajom i hvatati makazice sa Mujom i Peđom.

Prozivaće turskog sudiju koji je Meši Baždareviću uskratio san da brani boje svoje zemlje na Svetskom prvenstvu i tražiće Ivicu Osima po hodnicima stadiona u Firenci, preklinjući ga da se vrati na teren i ponovo odredi izvođače penala protiv Argentine. Proklizaće zajedno sa Martinom Vaskezom nakon Piksijevog lažnjaka u Veroni i juriti za Dejom kao Koler u Minhenu.

Bez obzira na navijačku i nacionalnu pripadnost, zavoleće Robija i Darka kao članove najuže familije. Zajedno sa njima, drhtaće zbog Papenove šanse u 120. minutu i plakati od sreće kada Dika zaustavi šut Amorosa.

Čitajući o Nenadovom голу u Ljubljani i Borinom protiv Reala, imaće utisak da mu je uho prilepljeno za tranzistor koji emituje glasove legendarnih radio-reportera Marka Markovića i Jordana Ivanovića.

Od Partizanovog Brisela, do Zvezdinih Barija i Tokija. Šampionske titule Želje, Dinama, Vojvodine, Hajduka i Sarajeva. Nezaboravni dueli u Kupu Maršala Tita, epski mečevi u evrokupovima, antologijske utakmice državnog tima u kvalifikacijama i na završnim turnirima Evropskog i Svetskog prvenstva. Sve je tu.

Škijo, Pape, Šeki, Zlatko, Miloš, Joška, Biće, Mance, Miha, Zvone, Moca, Panta, Mile, Smaja, Šaban, Srećko. Nema ih u prvom licu, ali se provlače kroz svako poglavlje knjige.

Utakmica života jeste namenjena ljubiteljima fudbala, ali će u njoj uživati i svi oni koji cene autentične životne priče, snove i neprekidnu borbu za izvanrednost.

Ona je svedočanstvo jednog vremena. Testament ljudskoj strasti, hrabrosti i trajnoj ljubavi prema igri za koju kažu da je najvažnija sporedna stvar na svetu.

N. P.

Mustafa HASANAGIĆ

UTAKMICA ŽIVOTA

Beograd, 13. aprila 1966.
Polufinale Kupa evropskih šampiona.
Gledalaca: 37.031

PARTIZAN – MANČESTER JUNAJTED 2:0

Strelci: 1:0 – Hasanagić 46', 2:0 – Bečejac 58'.

PARTIZAN: Šoškić, Vasović, Mihajlović, Rašović, Jusufi, Bečejac, Miladinović, Bajić, Kovačević, Pirmajer, Hasanagić. Trener: Abdulah Gegić.

MANČESTER JUNAJTED: Greg, Foks, Brenan, Dan, Stajls, Čarlton, Krerand, Best, Koneli, Herd, Lou. Trener: Mat Bazbi.

Rođen 20. aprila 1941. u Priboju.

KLUBOVI: FAP 1958-1962; PARTIZAN 1962-1969; SERVET 1969-1970; ŠO DE FON 1970-1971; **REPREZENTACIJA SFRJ** 1966-1969. (5 nastupa.)

TROFEJI: Prvenstvo Jugoslavije (1963, 1965).

NA SVAKOJ UTAKMICI TRESLA SE MREŽA

S Partizanom je osvojio dve titule prvaka Jugoslavije i bio protagonista u najslavnijoj generaciji koja je 1966. igrala finale Kupa šampiona.

– Bio sam gladan golova, a trofeji me nisu mnogo zanimali. Najdraže mi je bilo kad pobedimo Crvenu zvezdu.

Onda je razumljivo što je najdraži gol u karijeri postigao upravo protiv Crvene zvezde:

– Dugo je trajala Zvezdina nepobedivost na novoj Marakani. U oktobru 1967. mučila me je povreda prepona i saopštio sam treneru i ljudima iz kluba da ne mogu da igram. Moj pokojni kum general Miloš Zekić zvao me je telefonom i rekao: „Kume, stisni zube, ovi sumnjaju da foliraš i da ih ucenjuješ, istrči na teren, pa koliko možeš.“

I stisnuo je zube.

– Znao sam da nogom nema šanse da dam gol. Bol je bio toliko jak da ni loptu nisam mogao da šutnem. U prvom poluvremenu pogodim stativu. Teče utakmica, drugo poluvreme, slobodan udarac sa desne strane, kažem sebi: „Evo ti prilike.“ Zauzmem poziciju, centaršut idealan, skočim između Dojčinovskog i Rakića, trzaj glavom jako, precizno i lopta je u mreži Racića. Gol, 0:1. Ostane tako do kraja, i to je bila prva pobeda Partizana posle pet godina posta na stadionu Crvene zvezde.

Hasanagić je u Partizan stigao leta 1961.

– Igrao se turnir mladih timova u Opatiji na kojem nisam imao pravo nastupa i uprava kluba je u povratku zakazala prijateljsku utakmicu u Sisku. Bilo je 3:3, dao sam dva gola i odmah po dolasku na Železničku stanicu u Beograd, uhvatili su me za ruku, odveli u Knez Mihailovu i kupili mi zimski kaput za prvi ugovor.

Usred leta. Posle sam potpisao još dva i deset godina proveo u Humskoj. Upao sam u ekipu *Partizanovih beba* i nasledio *devetku* od Milana Vukelića.

Godinu dana pre istorijskog pohoda u Kupu šampiona, Partizan je odigrao prijateljsku utakmicu s Milanom.

– Hladno vreme, sneg, težak teren. Mene je čuvao legendarni Čezare Maldini, Paolov otac. Dao sam tri gola i pobedili smo sa 5:3. Ne sećam se da je bilo koji naš fudbaler imao sličan učinak protiv slavnog italijanskog kluba. Utakmica je obilovala grubostima, eskaliralo je posle starta Beniteza nad Sombolcem. Naš sudija Stanković je pokazao samo žuti karton i došlo je do opšte tuče. Prekinuo je utakmicu i tek na nagovor igrača vratio ekipe na teren i meč priveo kraju. To je jedini susret srpskog i italijanskog tima na kojem je bilo i fudbala i boksa.

ENGLEZIMA ODGOVORIO NJIHOVIM ORUŽJEM

Beograd, 13. april 1966. godine. Celu Jugoslaviju trese fudbalska groznica. Na noge šampionskom sastavu Partizana stiže slavni Mančester junajted.

– Gledao sam sjajan dokumentarac na televiziji o avionskoj tragediji Mančester junajteda po povratku sa utakmice protiv Crvene zvezde. Bilo je tu igrača koji su preživeli nesreću i osam godina kasnije vratili se u Beograd da odmere snage s nama u polufinalu Kupa šampiona. Recimo, Bobi Čarlton i golman Greg. Iskreno, film mi je pomogao da još jednom shvatim koliko je Junajted veliki klub.

Veliki i moćan. Pogledajte sastav i sve vam je jasno.

– Oni su te godine imali ubedljivo najkvalitetniji tim u Evropi. Bili su jači od Reala i Intera. Bukvalno nisu imali slabu tačku u ekipi. Uostalom, dve godine kasnije postali su evropski prvaci, a Džordž Best je osvojio *Zlatnu loptu*. U timu koji je tukao Benfiku sa 4:1 u finalu Kupa šampiona bilo je osam igrača iz beogradske utakmice protiv Partizana. Plus trener Mat Bazbi.

Crno-beli su osvojili šampionsku titulu u sezoni 1964/65. i stekli pravo da predstavljaju Jugoslaviju u najkvalitetnijem evropskom takmičenju.

– Odigrali smo celo prvenstvo na visokom nivou i nijednog trenutka naš trijumf nije dovođen u pitanje. Bili smo ubedljivo najefikasnija ekipa sa 62 gola i završili smo sa osam bodova prednosti u odnosu na Sarajevo i Crvenu zvezdu. Meni je ta titula mnogo draža od one iz 1963. jer sam postao standardni prvotimac i dao pun doprinos u pohodu na šampionski tron.

Stara jugoslovenska liga, ne zna se gde je bilo teže. U Tuzli, Mostaru, Sarajevu, Skoplju...

– Meni je najlakše bilo protiv OFK Beograda. Ne znam zašto, ali *romantičari* su bili moje redovne mušterije. Ne sećam se utakmice na kojoj im nisam zatresao mrežu. Mučio sam se najviše sa Bolfekom iz Veleža, Biogradlicem iz Sarajeva, Brnčićem iz Dinama. Ipak, čovek čije ime mi je ostalo u najgoroj uspomeni zvao se Mario Brnjac. On mi je na kup utakmici protiv Rijeke slomio nogu i od tada je moja karijera krenula silaznom putanjom. Težak prelom skočnog zgloba, na koji se nadovezala povreda kičme na utakmici protiv SR Nemačke koštali su me učešća na Evropskom prvenstvu u Italiji. Rajko je umesto mene pozvao Idriza Hošića.

U sezoni kad su dogurali do finala Kupa šampiona, crno-beli osvajaju tek 11. mesto u domaćem prvenstvu.

– Nije to ništa čudno. Dešavalo se i drugim ekipama jer nije lako igrati na dva fronta. Nama u individualnom smislu niko u ligi nije mogao na crtu. Nažalost, došlo je do prvih pučeva u ekipi. Ne sećam se detalja, ali bilo je utakmica koje smo igrali u nekompletnom sastavu. Unutrašnji nesporednosti udaljili su nas od borbe za odbranu titule i Vojvodina je zasluženno osvojila prvo mesto. Srećom, u Evropi je sve išlo kao po loju.

Iako je žreb bio nemilosrdan. Na startu Nant, posle Verdera, pa Sparta.

– Prvaci Francuske, Nemačke i Čehoslovačke, tri fudbalske velesile toga doba. Činjenica je da mi na četiri utakmice u Beogradu nismo primili nijedan gol. Imali smo gol-razliku 12:0.

Granitna odbrana i ubitačan napad. To nam je protiv Nanta i Verdera pomoglo da već posle prvih 90 minuta obezbedimo plasman u naredno kolo.

Sparta se pokazala kao mnogo krupniji zalogaj. Partizan je prvi put došao u situaciju da juri prednost rivala. A ona je delovala nenadoknadivo.

– Nismo zaslužili da izgubimo sa 4:1 u Pragu. Dao sam gol, povelu smo u 16. minutu i imali još nekoliko odličnih prilika do kraja utakmice. Imao sam identičnu situaciju kao kod prvog gola, oči u oči s golmanom Sparte, malo iskosa sa desne strane. I opet sam isto šutirao, iznad njegove glave, kao u rukometu, lopta je pogodila ramlje i odbila se skoro do centra igrališta. Jusufi je imao odličnu šansu, uopšte nismo igrali loše, ali bez veze smo primali golove i došli u gotovo bezizlaznu situaciju pred revanš na JNA.

Publika nije gubila nadu. Reke navijača slivale su se ka Humskoj i tribine su sat vremena pre utakmice bile ispunjene do poslednjeg mesta.

– Vladica Kovačević je već u 4. minutu otvorio reviju golova, i to je bio uvod u spektakularno prvo poluvreme, možda i najboljih 45 minuta u istoriji Partizana. Golman Sparte je još četiri puta kapitulirao do odlaska na odmor. Meni je u nastavku susreta poništen regularan gol. Nikome na stadionu nije bilo jasno šta je svirao bugarski sudija Dimitar Rumencev. Kad smo ga okružili, samo je rekao: „Dosta vam je 5:0, šta će vam šesti.“

Muji je sličan gol poništen i protiv Mančestera u Beogradu. I to kakav! Pravi projektil sa 20 metara.

– Pod prečku golmana Grega. I to je bio apsolutno regularan gol. Došlo je do vazdušnog duela na ivici njihovog šesnaestercu, sačekao sam odbitak i lansirao ga volejem u mrežu Junajtedovog gola. Sudija je svirao faul našeg igrača u skoku iako je sve bilo čisto. Da su mi priznali ta dva gola, bio bih prvi strelac Kupa šampiona. Ovako sam podelio drugo mesto s Konelijem iz Mančestera, dok su Euzebio i Florijan Albert bili za gol efikasniji.

Mančester je prvo poluvreme odigrao fenomenalno i pravo je čudo kako se na odmor otišlo sa rezultatom 0:0.

– Imali smo mnogo sreće u prvih 45 minuta. Englezi su propustili par stopostotnih šansi. Sećam se da je Lou s pola metra promašio prazan gol. Lopta je pogodila prečku i odbila se u polje. Fudbal je takav, ne pobeđuje uvek bolji. Mi smo u Briselu nadigrali Real, ali trofej je otišao u Madrid. U Beogradu je Mančester dominirao terenom, a Partizan slavio sa 2:0.

Maler razbija upravo Hasanagić na početku drugog poluvremena. U stilu Kristijana RONALDA. Skok sa zadržskom u vazduhu i perfektan trzaj glavom pored skamenjenog centarhalfa gostujuće ekipe.

– Neki kažu da je Jusufi centrirao, a meni je u glavi Josip Pirmajer. U svakom slučaju, fenomenalno nabačena lopta i predivan gol. Englezi su poznati po svojoj superiornosti u skok-igri i meni je bio izazov da im odgovorim njihovim oružjem. Nisam bio nešto naročito visok, ali imao sam sjajan tajming. I obožavao sam golove glavom. Posle je Bečejac povisio na 2:0. Takođe, veoma lepa akcija. Vasović je odigrao pravovremeni pas, Bečejac primio na grudi, zahvatio *dropku* i savladao Grega.

Nije bio kraj. Partizan je nastavio sa opsadom Junajtedovog gola i malo je falilo da se Muja i Bečejac po drugi put upišu u strelce.

– Zanimljivo, toga se ne sećam. A često me prijatelji pitaju za šansu koju sam imao u poslednjim trenucima utakmice. Ima, valjda, snimak na *Jutjubu*, i kažu da je veoma kvalitetan. Ja ga nisam gledao, ali mi kažu da sam bio u idealnoj poziciji da još jednom zatresem mrežu. Greg je odbranio i onda je Bečejac u nastavku akcije šutirao pored gola. Nije važno, ovo nam je bio sasvim dovoljan kapital za revanš na Old Traffordu.

Sedam dana kasnije, fudbal je ustupio mesto borbi do poslednjeg daha. Pisalo se da su Vasović, Šoškić i Rašović više vremena proveli u vazduhu nego na travi. Famosni sudija Dinst tolerisao je provokacije domaćih igrača, pa je Miladinović za radio isključenje i ispao iz konkurencije za finale protiv Reala.

– Revanš se igrao 20. aprila, na moj rođendan. Zanimljivo da je tog dana i Mat Bazbi proslavio 20 godina rada u Mančester junajtedu. Uspeli smo da odolimo njihovim napadima i tek je Stajls u 72. minutu postigao jedini gol na utakmici. Šole je fantastično branio.

Posle Perice Radenkovića, koji se u Nemačkoj proslavio gol-manskim bravurama, ali i pevačkim sposobnostima, Hasanagić je prvi fudbaler koji je u Jugoslaviji dobio priliku da snimi ploču.

– Posle pobeđe protiv Mančester junajteda pevao sam prijateljima na banketu, pratio me je orkestar Miće Stojanovića, tu smo se upoznali i tako je sve počelo. Mića mi je ponudio da snimim ploču, a noseća pesma je bila *Močevčiću grade*, posvećena starim Pljevljima. Voleo sam romanse i balade. Isto tako lepa i puna sevdaha je *Sarajevo na Miljacki hladnoj*. Muzička karijera se poklopila sa dobrim igrama i golovima u Partizanu, prva ploča je bukvalno razgrabljena. Kažu da su prodavnice radile i nedeljom. Nastupao sam na proslavama Nove godine, na zabavi JNA na Savi. Neke ponude sam morao i da odbijem, kao onu iz Doma sindikata. Najviše mi se dopadalo da pevam za svoju dušu i u krugu bliskih prijatelja.

VASKE NIJE SRUŠIO

Brisel, 11. maj 1966. Mnogo je čudnih okolnosti koje su vezane za utakmicu s Real Madridom. Neke su i dan-danas pod velom misterije.

– Činjenica je da smo omanuli u organizaciji. Nije bilo discipline, nismo bili na visini zadatka u tako važnom trenutku za klub i za naše karijere. Da ne ulazimo u detalje, bilo je svega i svačega.

Primeru radi, bilo je iscrpljujućeg šopinga pre utakmice.

– Ma šoping je bio najmanji problem. Mislim da su menadžeri najviše doprineli nestabilnosti ekipe. Iskoristili su činjenicu da je mnogo igrača te sezone napunilo 28 godina i da su stekli

pravo za odlazak u inostranstvo. U Brisel su putovale naše žene i devojke. Jednostavno, priprema za utakmicu nije bila na odgovarajućem nivou. Mnogo mi je žao, boli me i dan-danas. Imali smo šansu da ispišemo istoriju i postanemo prva jugoslovenska ekipa sa oreolom evropskog šampiona.

Jedna fotografija iz Brisela izaziva posebnu setu. Na njoj dominiraju Atomik i Velibor Vasović u nebeskom skoku iznad odbrane Realu.

– Vaske je dao gol i delilo nas je 20 minuta od velike pobede. Najteže mi pada način na koji smo dozvolili Realu da izjednači rezultat. Bukvalno iz našeg kornera. Lopta je udarila Galića u butinu i odbila se pravo u noge njihovom igraču. Zato smo bili 'otvoreni' i oni su iskoristili slobodan prostor za ubitačan kontranapad. Vaske je ostao 'jedan na jedan' sa Amansijom, nije hteo da ga ruši, ovaj ga je obišao driblingom i savladao Šoškića.

Eh, da ga je srušio...

– Pa morao je. Vaske je bio veliki sportista. Zračio je harizmom, pucao od snage i imao taj neverovatan voljni momenat. Često je išao glavom gde neko ne bi smeo nogom. Kajao se kasnije, ali... Tu i trener mora da vikne 'faul', bez obzira na to što nije u fer i u sportskom duhu. Velika šteta. Real je imao smenu generacija i nije bio onoliki bauk kao sredinom pedesetih. Čak je i briselska publika bila na našoj strani jer su Španci u četvrtfinalu izbacili Anderlecht.

Bio je to kraj vanserijske generacije koju je formirao fudbalski vizionar Florijan Matekalo. Legendarne *Matekalove bebe*.

– Namesti se tako. Svaki ciklus je imao neku svoju generaciju. Sećamo se one Hajdukove, posle toga je Zvezda bila dominantna u jednom periodu. Ipak, naša je imala nešto specifično. Jeste bila sastavljena od igrača visoke klase, ali imali smo i hemiju u ekipi. Činili smo okosnicu jugoslovenske reprezentacije. Nikada neću zaboraviti meč protiv Sovjetskog Saveza, kada je devet igrača Partizana dobilo poziv od članova selektorske komisije.

A obratite pažnju ko je bio u Komisiji: Miljan Miljanić, Aleksandar Tirnanić, Rajko Mitić, Vujadin Boškov i Branko Stanković.

– Ostaje žal što nisam bio u prilici da odigram više utakmica za državni tim. Iz više razloga. Lom noge, zapaljenje pluća, oštra konkurencija. Sa druge strane, još mi je draže što sam svoje najbolje partije pružio u dresu Partizana. Dugo posle karijere nisam znao za podatak da sam sa 330 golova na 350 utakmica najbolji strelac u istoriji crno-belih. To mi veoma imponuje. Ljudi iz marketinga Partizana su me prijatno iznenadili, mnogo sam se obradovao kad su došli da me posete i da mi odaju priznanje. Ne zbog poklona jer nikada nisam imao finansijskih problema. Više zbog gesta. I zato što je inicijativa krenula od igrača, a ne od Uprave s kojom u tom trenutku nisam delio mnogo zajedničkih stavova. Najblaže rečeno.

Za Jugoslaviju je debitovao protiv Norveške u kvalifikacijama za Svetsko prvenstvo 1966.

– Setio sam se te utakmice kad sam sa Nenadom Bjekovićem komentarisao šanse naše reprezentacije protiv Norveške u baražu za Evropsko prvenstvo 2020. Norvežani su u moje vreme bili totalni autsajderi, a malo je falilo da nas pobeđe na stadionu Partizana. Vodili su 1:0, pa je Vaske dao gol i osvojili smo bod.

Posle svega pet nastupa, Hasanagić se od dresa sa državnim grbom oprostio na utakmici protiv Nemačke 3. maja 1967.

– Oni su tada bili aktuelni vicešampioni sveta. Branio je Majer, igrali su Fogts, Bekenbauer, Miler, Overat... Dobili smo ih na Zvezdinom stadionu golom Joške Skoblara i kasnije iskoristili njihov kiks protiv Albanije da odemo na Evropsko prvenstvo. Ja sam na toj utakmici povredio kičmu kod jednog doskoka i morao sam na operaciju četvrtog i petog pršljena. To me je sprečilo da budem deo tima koji je u Italiji osvojio srebrnu medalju. I da sebi obezbedim sportsku penziju.

Močevčiču grade, nema više Muje haubice. Napustio nas je 12. novembra 2023. Ostaće priče i sećanja na golgetera iz Priboja koji je srušio *Bazbijeve bebe* i zauvek ostao u srcima navijača Partizana.

